

αι πιστή εἰς ἐμὲ, θὰ μείνη ἀκέραιον· ἂν δὲ ἐπετέθη κατὰ τοῦ φάσματος, ἀφίεις τοὺς χαλινούς καὶ
 ἄν τούτους ὄρκους, τοὺς ὁποίους μοὶ ἔδωκας καταβιβάσας τὴν λόγχην.
 τοῦ Θεοῦ, παρεβῆς, τὸ νῆμα θὰ κοπῆ, ὃ
 καὶ οἱ κόκκοι θὰ πέσουν.
 ἀνεχώρησε, καὶ οὐδεὶς ἔμαθε πλέον περὶ αὐ-
 τῆς γυνῆς του ἐροῦμένης μὴ ἐρομένης, ἢ μὴ οἰ-
 αῖμα ἰσχυρῶν ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν πατρί-
 ναν. Ἀλλὰ μετὰ τρεῖς σελήνας ὁ Σπυρίδων Πέ-
 ῖπυρ ἀπέθανε.
 ἰσχυρῶν τοῦ ἦσαν κατεσχισμένα καὶ καθημαγ-
 κὰ καὶ τὸ στήθος του ἐτυπτεν. Εἶπε δέ. — Ὁ
 ἄνθρωπος μου ἐρομένης οἱ ἀπίστοι μᾶς κατέλαβον
 καὶ τὸν ἄνδρα σου ἐφόρευταν. Μετὰ τὰ ὄμμα-
 τὰ εἶδον ἄραβας κόπτοντα τὴν κεφαλὴν του· ἐγὼ
 οὐκ ἠδυνήθη νὰ σωθῶ διαφυγὼν τοὺς ἐχθρούς.
 ἢ Ἐὐφημία ἀρῆτε μεγάλην φωνήν, καὶ κατὰ
 τὴν ἰσχυρῶν ἐκυλινδεῖτο διαβρῆγγύουσα τὰ ἱμάτιά της.
 ὁ Σπυρίδων εἶπε. — Διατί νὰ θλιβεῖσαι τόσον;
 οὐκ εἶναι ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ἄλλοι ἄνδρες καλοὶ; —
 τὴν ἀντιφάσματιν ὁ προδότης οὖτω, καὶ τὴν πα-
 τέρην.
 ἰσχυρῶν τοῦ Θεοδοσίου ὑλάκει ἐπὶ τῷ θανάτῳ
 αὐτοῦ, καὶ ὁ ἵππος του ἐχρημέτιζεν, ἀλλ'
 τοῦ Εὐφημίας ἐπαυσε τὰ δάκρυά της, καὶ τὴν
 ἐκείνην νύκτα κατεκλίθη μετὰ τοῦ προδότου
 ἄνθρωπος. Ἀλλ' ἂς ἀρῆσωμεν τὴν αἰσχρὰν ταύ-
 ταν ἀναξίτην γυναῖκα ἵνα ψάλλωμεν τὸν ἄνδρα
 βασιλεὺς εἶπεν τῷ ἄρχοντι Θεοδοσίῳ. α Ὑπα-
 ρχόντων πόργου μου εἰς Κλίσσαν, καὶ εἶπε εἰς τὴν
 Κλίσσαν νὰ ἔλθῃ νὰ με εὔρη εἰς τὸ στρατόπεδόν
 μου. Καὶ ὁ Θεοδόσιος ἀνεχώρησε, καὶ ὠδοιπόρησε,
 καὶ νὰ σταθῇ που, τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας τρεῖς.
 καὶ ὅτε ἔφθασεν ἐπὶ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης τῆς
 Κλίσσης, εἶπεν εἰς τοὺς ἵπποκόμους αὐτοῦ νὰ στήσω-
 σιν τὴν σπηλὴν του, καὶ αὐτοὺς κατέβη πρὸς τὴν λί-
 μνην αὐτῆς. — Ἀλλ' ἢ λίμνη ἦν κεκαλυμμένη ὑπὸ
 τοῦ ἄμμου, καὶ συγκεχυμένως φωνῆς ἤκουε τις ἐ-
 ν τῇ ἐκείνης τοῦ ἀναβρασμοῦ ἐκείνου.
 ὁ ὕψος ἐκινεῖτο καὶ ἀνεβράζεν ὡς ἡ συστροφὴ
 τοῦ ἕλαιου, ὅταν βυθίζεται ὑπὸ τὴν γῆν. Ὅταν δὲ
 ἡ λίμνη ἀνέτειλεν, ὁ κοχλασμός ἐκείνος κατέπαυσε,
 καὶ τὰ στρατιὰ ὅλη νανίσκων ἐρίπων ἐκάλλπαζεν ἐπὶ
 τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης ὡς εἶχε παγώσει αὐτή.
 οὐκ ἔβριστον δὲ ἡγγίζον πρὸς τὴν ὄχθη, καὶ ἄνθρω-
 πῶν ἵππος ἐμεγεθύοντο, μέχρις οὗ κατέστισσαν
 τὴν ὄχθη ὑψηλοῖ, καὶ τὰ γάματα συνίσταν, καὶ εὐ-
 χάρως ἐβάδιζον, χωροῦντες διὰ τῆς πεδιάδος, καὶ ἄλ-
 λου ἐκ χαρᾶς.
 οὐκ ἔβριστον μὲν καθίσταντο ἀμαυροὶ ὡς ὁ ζόρος,
 καὶ ἐβλεπε τὴν χλόην διὰ τῶν σωμάτων των, ἄλ-
 λου ἐπὶ τῶν ἡκτινοβόλων καὶ ἐφαίνοντο ὄλοι
 ἀφῆνης δὲ μαχητῆς τις, ἀναβαίνων μέλανα ἵππον,
 ἰσχυρῶν τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ.
 οὐκ ἔβριστον ἐμπροσθεν τοῦ Θεοδοσίου, περιστρέψα
 ἵππον του, καὶ ἔδειξε ὅτι ἤθελε νὰ πολεμήσῃ
 αὐτόν. Τότε ὁ Θεοδόσιος ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ
 αὐτοῦ τρεῖς, καὶ κεντήσας τὸν ὑπερήφανον ἵππον του,

Ὀκτάκις ἠπαντήθησαν ἐν μέσῳ τῆς πορείας αὐτῶν,
 καὶ δατάκις αἱ λόγχαι των ἐλύγισαν ἐπὶ τῶν θωρά-
 κων των ὡς ἱριδος φύλλα. Ἀλλ' εἰς ἐκάστην συνάν-
 τησιν ὁ ἵππος τοῦ Θεοδοσίου ἐπιπτεν εἰς τὰ γόνα-
 τα, διότι ὁ ἵππος τοῦ φάσματος ἦν πολλῶ αὐτοῦ ἰ-
 σχυρότερος.
 « Ἄς πεζεύσωμεν, εἶπεν ὁ Θεοδόσιος, καὶ ἂς πο-
 λεμηήσωμεν περὶ ἄπκῃ ἀκόμη. » Τότε τὸ φάντασμα
 ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν ἵππον αὐτοῦ καὶ ὄρωσσε κατὰ τοῦ
 γενναίου Θεοδοσίου· ἀλλ' ἐκ πρώτης προσβολῆς ἔπεσε,
 χωρὶς νὰ τὸ ὠρλήθη αὐτε τὸ ὑψηλὸν σῶμα, αὐτε ἡ
 μεγάλη ἰσχύς του.
 « Θεοδόσιε! Θεοδόσιε! Θεοδόσιε! μ' ἐνίκησες, εἶ-
 πε τὸ φάντασμα ὡς λύτρα μου θέλω νὰ σοὶ δώσω μίαν
 συμβουλήν· — μὴ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου, διότι
 ἐκεῖ σὲ περιμένει ὁ θάνατος. » Ἡ σελήνη ἐκρύβη ὀπι-
 σθεν νεφελῶν, καὶ ἐν τῷ ἄμα καὶ μαχητῆς καὶ στρα-
 τῶν, τὰ πάντα διεσκεδάστησαν ὡς ἀτμός, ἡλίου ἐπι-
 φανέας.
 « Μωρὸς ὁ παλαιῶν πρὸς τὸν διάβολον, εἶπεν ὁ
 Θεοδόσιος. Ἐνίκητα δαίμονα, καὶ ἐκ τῆς νίκης ταύ-
 τῆς δὲν ἐκέδησα ἄλλο παρ' ὅτι κατεπόνησα τὸν δυ-
 στυχῆ ἵππον μου, καὶ ἔλαβα πρόβρῃσιν ἐπαριστέρον.
 Ἀλλὰ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ αὐτὴ ταῦτ' νὰ ἐπανιδῶ τὴν
 οἰκίαν μου καὶ τὴν φιλιτάτην γυναῖκά μου Εὐφημίαν. »
 Καὶ τὴν νύκτα, ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενος, ἔ-
 φθασεν εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Μετανοούντων· εἶδεν
 ἱερεῖς καὶ θρηνητοὺς· μεθ' ἐνὸς νεκροθάπτου πλησίον
 τάρου νεωστὶ ἀνορθωθέντος, καὶ πλησίον τοῦ τάρου ἦν
 νεκρὸς τις μετὰ τὸ ξίφος εἰς τὸ πλευρόν του καὶ κεκα-
 λυμμένος τὴν κεφαλὴν διὰ μαύρου ὑφάσματος.
 Καὶ ὁ Θεοδόσιος ἐπέστησε τὸν ἵππον αὐτοῦ· « Νε-
 κροθάπτα, εἶπε, ποῖον θάπτετε εἰς τὸ μέρος αὐτό; »
 Καὶ ὁ νεκροθάπτης ἀπεκρίνατο. α Ὁν ἄρχοντα Θεο-
 δόσιον ὁ ὁποῖος ἀπέθανε σήμερον. » Ὁ Θεοδόσιος ἤρ-
 χισα νὰ γελά διὰ τὴν ἀπάντησίν του, ἀλλ' ἡ σελήνη
 ἐκρύβη πάλιν, καὶ τὰ πάντα διεσκεδάστησαν.
 Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐνηγκαλίσθη
 τὴν γυναῖκά του Εὐφημίαν. — Εὐφημία, δός μοι τὸ
 περιδέριον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σοὺ ἐνεπιστεύθη πρὶν ἀ-
 ναχωρήσω· περισσοτέραν πίστιν δίδω εἰς τὸ ἐξ ἡλέ-
 κτρου περιδέριον ἐκεῖνο παρὰ εἰς τοὺς ὄρκους γυνα-
 κός. Καὶ ἡ Εὐφημία εἶπε « Σοὶ τὸ δίδω »
 Ἀλλὰ τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο περιδέριον εἶχε κοπῆ,
 καὶ ἡ Εὐφημία εἶχε κατασκευάσει ἕτερον πανομοιό-
 τатον καὶ δηλητηριασμένον. « Δὲν εἶνε τοῦτο τὸ πε-
 ριδέριόν μου » εἶπεν ὁ Θεοδόσιος. — Μέτρησε τοὺς
 κόκκους του, εἶπεν ἡ γυνὴ του, « γνωρίζεις ὅτι εἶχε
 ἐξήκοντα καὶ ἐπτὰ. »
 Καὶ ὁ Θεοδόσιος ἤριθμησε τοὺς κόκκους μετὰ τοὺς δα-
 κτύλους του, τοὺς ὁποίους ἐβρέχε μετὰ τὸν αἰελὸν του ἀ-
 πὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, καὶ τὸ δραστήριον δηλητήριον ὡ-
 λίσθη διὰ τοῦ δέρματός του. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς
 τὸν ἐξηκοστὸν ἔκτον κόκκον, ἀρῆσε βαθὺν γογγυσμὸν
 καὶ ἔπεσε νεκρὸς. (Ἐκ τοῦ Γαλλ)